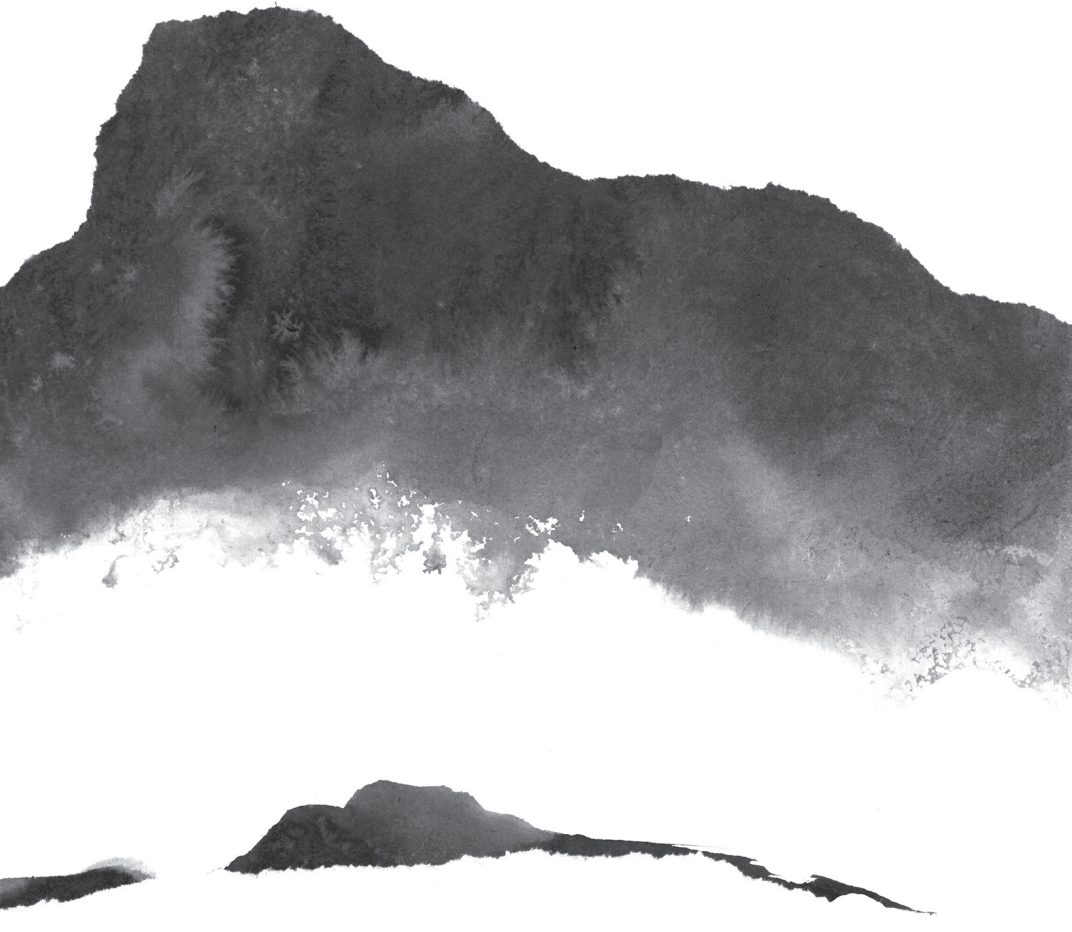

1

DE MEESTERS VAN HET PAD

Wij banen de weg.

– Gelofte van de tolwachters

<Donker, donker, donker,> sey Harit Makerow.

In de duisternis naderde een geest. Harits geest, kwetsbaar en weerloos als een tenger prooidier, kromp ineen. De naderende geest fluisterde hem vriendelijk toe: <Je mag best naar buiten komen, hoor.>

<Rot op, Galotek.>

<Het lijkt me daar anders niet erg prettig.>

<Ik probeer het naar mijn zin te hebben.>

Harit zat gevangen in een bos. De bomen hadden er lange namen: ‘schaduw van een herinnering die andere herinneringen verduistert’, ‘in het onderbewuste ervaren ervaring’, ‘door zichzelf vergeten vergetelheid’, enzovoort. In dat bos dwaalde Harit eindeloos rond. Steeds wanneer hij in het voorbijgaan langs een boom streek, vielen er vervormde herinneringen als dauwdruppels van de bladeren.

<Zonder tegenspoed zijn inspanningen niets waard,> sey Galotek. <Wat vind je hiervan? Dit zijn de herinneringen van een mens uit Lahochin.>

<Wat is Lahochin?>

<O, een noordelijk gebied. Volgens de overlevering zou je daar het einde van de wereld kunnen zien op een heldere dag. Het staat bekend om zijn enorme gletsjers en gruwelijke sneeuwstormen.>

Hoewel hij geen schubben meer had, kon Harit ze alsnog voelen ratelen. Even later waaide er een vlaag herinneringen aan een ijzige kou door het bos. De pijn was zo intens dat Harit het bewustzijn verloor.

Tenminste, zo voelde het. In dit bos kon flauwvallen alleen uit

vrije wil. Galotek, die dat als geen ander wist, barstte in lachen uit en sey: <O, Harit. Je bent me er eentje, broeder. Je dacht toch niet dat je ging flauwvallen? Wie hou je voor de gek?>

De realisatie drong ook tot Harit door. Op hetzelfde moment besepte hij nog iets anders.

<En wat vind jij hiérvan?>

Harit haalde het moment van zijn dood voor de geest en stuurde de herinnering alle kanten op. Galotek deinsde kermend achteruit.

<Jij weet niet hoe het is om dood te gaan! Dít is sterven!> sey Harit woest.

Maar het duurde niet lang voordat Harit een koekje van eigen deeg te verduren kreeg. Galotek was een polyfreen, met de zielen van talloze doden in zich. Hij verzamelde alle herinneringen aan de dood die hij in zich had en roste Harit ermee af.

Gillend vluchtte Harit naar de donkerste uithoek van het bos.

Galotek wilde Harit alleen in bedwang houden, maar moest daardoor zelf ook alle sterftes onder ogen zien. Hij kon de herinneringen niet meer aan en stuurde ze terug naar de zielen waar ze vandaan kwamen, om zelf terug te keren naar de oppervlakte van zijn bewustzijn. Terwijl hij de geest die de voorgrond tijdelijk had ingenomen terugstuurde naar het onderbewustzijn, dacht hij bij zichzelf: allemachtig. Nu begrijp ik waarom polyfreenen de dood omzeilen.

De gedachte bekroop hem dat hij datzelfde misschien zelf ooit zou kunnen doen. Hij probeerde de gedachte vlug van zich af te schudden, maar hoe meer hij dat probeerde, hoe hardnekkiger de gedachte beklifde. Op dat moment werden Galoteks lippen bewogen door een geest in zijn binnenste.

‘Ja, Galotek. Dat zou zomaar kunnen.’

Galotek wist niet meteen aan wie de stem toebehoorde. Al snel kwam er een naam in hem op.

‘Zukwedo? Dat is lang geleden. Je hebt behoorlijk lang geslapen.’

‘Dat klopt. Wie was die kleine opdonder van net? Ik kon hem niet goed zien tussen alle doden van vroeger, maar hij leek me nogal jong.’

‘Een nhaga die pas overleden is. Ik heb zijn ziel opgenomen.’

‘Aha, maar waarom maak je hem zo bang? Hij kan het wel hebben, want hij is al eens doodgegaan, maar als ik jou hetzelfde zou aandoen...’

‘Stop!’ riep Galotek in paniek.

‘Galotek,’ zei Zukwedo met een grijns.

‘Ja?’

‘Galotek.’

‘Wat is er?’

‘Als de tijd daar is, zul jij ook een nieuw lichaam moeten zoeken.’

‘Geen sprake van! Toen ik jullie in me opnam ben ik heel duidelijk geweest. Ik ga dood wanneer het daar tijd voor is. Dat hebben we afgesproken.’

‘Ah, het zogenaamde erewoord. Heb ik vaker gehoord. Heb jij je daar ook aan gewaagd?’

Galoteks schubben begonnen te ratelen van het brutale geplaag. Zukwedo proestte van het lachen. Het vreemde geluid dat uit zijn eigen mond kwam, gaf Galotek een naar gevoel. Hij lachte graag, maar het geschater dat hij voortbracht als Zukwedo zijn keel gebruikte klonk afgrijselijk.

‘Sorry, maar kun je je niet een beetje inhouden? Ik kan dat geluid niet uitstaan.’

‘Nee, ik ook niet. Een nhaga-lichaam lacht niet lekker. Het lichaam van Grasj was veel beter.’

‘Grasj?’

‘Een rekkon zo groot dat zelfs de meeste rekkons hun ogen uitkeken. Nooit ontmoet?’

‘Nee. Weet je zeker dat hij bij ons hoort?’

‘Ja, hij zei net zoiets als jij. Toen we hem vroegen om ons te ontvangen, stemde hij daarmee in, zolang hij dood mocht gaan wanneer zijn tijd kwam. Dat vonden we prima. We hebben een hoop lol gehad toen we in zijn lichaam zaten. Die losgeslagen kerel droeg een strijdvlegel van vijftig kilo als wapen. Een keer heeft hij daarmee een stier neergehaald, daar bleef alleen de pels van over. De botten waren tot stof verbrijzeld. Wat een geweldige

tijd was dat. Als ik met zijn lichaam lachte, kon ik een orkaan veroorzaken.'

Zukwedo viel even stil terwijl hij terugdacht aan zijn tijd in het lichaam van Grasj. Galotek zei niets en wachtte af.

'Maar weet je wat die grote en sterke Grasj deed toen hij ouder werd en zijn dood naderde?' vervolgde Zukwedo. 'Hij bedreigde een mens met die barbaarse vlegel en dwong hem polyfreen te worden. Dat mens werd opgezadeld met al die zielen. Zielsverkrachting, zo zou je het kunnen noemen. Maar Grasj ergerde zich meteen aan dat mensenlichaam. Misschien ligt hij daarom alleen maar te slapen tegenwoordig. Zeg eens, Galotek. Wat denk je ervan om een rekkon uit te zoeken als ons volgende lichaam, voor die goede oude Grasj?'

'Zukwedo, ik heb het vaak genoeg gezegd: ik blijf tot mijn dood in dit lichaam. Ik ga naar mijn Godin. Ik ben een hoeder met een heiligennaam,' verkondigde Galotek serieus, maar Zukwedo lachte hem uit.

'Ah, we hebben ook een monnik onder ons. Zal ik je aan hem voorstellen?'

'Hou op en laat me met rust!'

Zukwedo grinnikte en daalde af naar het onderbewustzijn. Galotek strekte zich uit in zijn stoel en probeerde zijn afkeer in bedwang te houden. Hij had geen spijt van zijn besluit een polyfreen in zich op te nemen om in één klap een ongrijpbare hoeveelheid kennis te bemachtigen, maar als hij had geweten dat er zo'n hinderlijke geest als Zukwedo bij inbegrepen zat, had hij er nog eens goed over nagedacht. Zukwedo's opmerkingen waren des te pijnlijker omdat Galotek hem gelijk moest geven. Hij kon zich zonder moeite inbeelden dat hij op zijn oude dag zou gaan ronddwalen, op zoek naar iemand die hem en al zijn andere geesten wilde ontvangen.

<Dat laat ik nooit gebeuren!>

Voor Galotek was nog nooit een zee te hoog geweest. Ondanks de zorgen en bezwaren van iedereen om hem heen had hij twee jaar lang levende dieren in de slokdarm van zijn onthoofde zus geduwd, totdat haar hoofd weer was aangegroeid. Sindsdien

had Galotek niets meer als onmogelijk beschouwd. Het deed hem verdriet dat zijn zus een monster was geworden dat zich niets anders herinnerde dan de haat tegen de man die haar had onthoofd, maar Galotek liet zich daar niet door ontmoedigen.

<Ik moest die knul nog maar eens opzoeken.>

Galotek zakte weg in zichzelf, op zoek naar Harit.

Ooit liepen er door de Sigouriat Bergrug vele doorgangen die het noorden en zuiden van het berggebied met elkaar verbonden. Een van die doorgangen was zo indrukwekkend dat hij werd gerekend tot de Vier Wonderen van Koning Pool-tot-pool, een heerser die zichzelf deze benaming had toegedicht omdat hij ‘de twee polen met elkaar in verbinding bracht’, hoewel hij onder de mensen beter bekendstond als de Wegenkoning. Toen de werklieden die deze doorgangen zo nauwkeurig onderhielden echter verdwenen, raakten ze bedolven onder onkruid, ingestorte rotsen en hopen aarde. De stormen die door de Sigouriat Bergrug raasden, waren een vreselijke ramp voor alles wat men met zoveel moeite had opgebouwd.

Tegenwoordig, nu al die doorgangen niet meer bestaan, is er slechts één passage over: de Tolweg van Sigouriat. Ryun begreep niets van het idee te moeten betalen enkel en alleen om de grond van die weg te mogen bewandelen.

‘Dus het zijn een soort bandieten of rovers?’

‘Bandieten zijn anders. Als je een bandiet geen geld geeft, berooft hij je van je leven. De wachters van de Tolweg versperren je alleen de weg. Daar zit een verschil in, toch?’

‘Ik vind van niet.’

‘O nee? Waarom niet?’

‘Je moet nog steeds betalen om te mogen passeren. Als zij het land uitbuiten en geld verdienen zonder er iets voor te doen, zie ik geen verschil...’

‘Ah, juist. Ik vergeet nog iets uit te leggen. Bandieten voeren misschien niets uit, maar de tolwachters werken wel. Ze graven

naar bronnen in de buurt van het pad en jagen wilde dieren weg, en als je ziek of gewond bent, kun je in het fort verzorgd worden. Als je betaalt voor je verblijf, krijg je zelfs te eten en een slaapplek. En natuurlijk houden ze de weg in goede staat.’

‘Dan snap ik het. Maar waarom zouden we hiermee betalen? Zo’n lekkere...’

Ryuns stem stierf weg terwijl hij naar de grazende berggeit staarde. Keigan, die uitgestrekt op een rots lag, sprak zonder zijn ogen ook maar te openen: ‘Hou je in, Ryun.’

‘O, ik heb geen honger, hoor. Ik zeg alleen dat hij er lekker uitziet.’

Keigan had drie berggeiten gekocht in Shrados. Tynahan verbaasde zich over zo’n gigantische uitgave, maar Keigan had uitgelegd dat jagen op de Tolweg niet was toegestaan. Eenmaal in de bergen van Sigouriat hadden ze twee van de geiten opgegeten. Ryun had er een in zijn geheel doorgeslikt en de andere drie hadden de tweede geit gebraden. De derde berggeit zouden ze gebruiken als tol, had Keigan uitgelegd, en die stond nu te grazen in de eerste weide die ze in lange tijd waren tegengekomen.

‘Eén berggeit moet in principe genoeg zijn voor onze tol. Als het een beetje meezit, natuurlijk.’

‘Kunnen we niet met geld betalen?’

‘Zeker wel, maar de tolwachters van Sigouriat zijn erg verknocht aan berggeiten. Zelfs als ze geen exacte prijs voor de draak kunnen vaststellen, verwacht ik dat ze ons met plezier doorlaten bij het zien van de geit.’

‘Ik zou een liefhebber van geitenvlees niet per se omschrijven als “verknocht” aan geiten... Wat bedoelt u daarmee?’

‘Ze aanbidden de geiten.’

‘Wat?’

‘Volgens de wachters was de eerste hoofdwachter een geitenfokker die het pad over de Sigouriat Bergrug per toeval vond, omdat hij een verdwaalde geit achternaliep. Daarom aanbidden ze berggeiten. Ook al denk ik dat ze dat vooral doen omdat er weinig andere dieren zijn die je op deze hoogte kunt houden.’

Toen de hoogte ter sprake kwam, nam Ryun de omgeving in

zich op. Hoog in de bergen, daar waar de meest volhardende bomen – uitgemergeld en verbogen, als om hun volharding te bewijzen – ophielden te bestaan, stonden fijne saliegroene grassprietjes naar de weidse hemel te staren. Bij elke windvlaag die langs de steile helling scheerde, golfde het gras mee als de vacht van een deugdzaam dier. Telkens wanneer het gras uiteenweek, was het wit van de krijtstenen rotsen zichtbaar. Onderaan de helling hing een dichte mist, zich samenpakkend in een verwoede poging om een wolk te worden. Dit was een plek waar de bergen bijeenkwamen en ondoorgroendelijke gesprekken hielden. Voor Ryun, die gewend was aan de jungle van Kiboren, was het een onwerkelijk uitzicht.

Op dat moment klonk er een daverend gezoem vanuit de lucht. Biyung en Ryun maakten aanstalten om op te staan, maar Keigan hield hen tegen.

‘Blijf zitten. De helling is steil.’

De twee gingen weer zitten. Het razende geluid dat door de lucht klonk kwam van Nanie. Bovenop zat Tynahan, drie keer zo groot als normaal door zijn opgezette veren. Dat betekende natuurlijk niet dat hij ook meer woog dan normaal, maar voor Ryun en Biyung zag het eruit alsof Nanie het erg moeilijk had met zijn gewicht. De vlagen wind die Nanies vleugels veroorzaakten, sloegen meedogenloos neer op het steile bergpad. Biyung en Ryun beseften dat Keigan hun om die reden had gevraagd te blijven zitten.

Stof en grassprietten stoven op in alle richtingen terwijl Nanie neerdaalde. Tynahan steeg rillend af en wierp Nanie een vernietigende blik toe. Biyung constateerde dat de wind voldoende was gaan liggen en stond voorzichtig op.

‘Niet gelukt dus?’ vroeg hij.

Tynahan zei niets, hij bleef Nanie aanstaren met een ijzeren blik. Toen Biyung zijn vraag herhaalde, draaide Tynahan zich met een ruk om.

‘Biyung! Heb je haar wel het goeie commando gegeven?’

‘Ja, natuurlijk, geen twijfel over mogelijk. Hoezo?’

‘Verdomme! We hadden nog maar driehonderd meter te gaan en toen keerde ze om!’

Met een onbeholpen glimlach tuurde Ryun naar de hemel. In

de verte zag hij een kleine schaduw in de lucht, die de hoge pieken van de Sigouriat Bergrug rakelings leek te ontwijken, hoewel hij er in werkelijkheid waarschijnlijk ruimschoots overheen vloog. Een hemelrog.

Toen Tynahan het reusachtige gevaarte in de verte had gespot, had hij Biyung overgehaald om hem een spoedcursus keverrijden te geven. Biyung had Nanie in gebarentaal gevraagd of ze het zag zitten om met Tynahan naar de hemelrog te vliegen. Net zoals alle andere kevers weigerde Nanie om bij hemelroggen in de buurt te komen. Dat bracht Biyung aan Tynahan over, maar volgens Tynahan ‘kon zijn vurige moed na zo’n lange en verre reis samen weleens zijn overgeslagen op die schijterd van een kever’. Biyung had het opgegeven om Tynahans vastberadenheid – ‘Nanie gaat helemaal los vandaag!’ – te dempen en zodoende was Nanie vertrokken met Tynahan op haar rug.

Maar zodra ze de hemelrog tot driehonderd meter was genaderd, hadden Tynahans dreigementen en smeekbedes geen enkel nut meer gehad en had ze gewoon rechtsomkeert gemaakt. Tynahan vertelde sputterend over het verloop van de vlucht.

‘Verdomme! Ze begreep er geen bal van. Laat haar die gebaren nog eens zien!’

‘Ook al werken ze niet?’

‘Laat ook maar. Als dat beest niet dichterbij wil dan driehonderd meter, zeg dan dat ze driehonderd meter boven de hemelrog moet vliegen! Dan spring ik van haar af!’

‘Uh... Het lukt u misschien wel om van Nanie af te glijden als ze haar achtervleugels inklapt, zoals Keigan dat deed, maar een val van driehonderd meter overleeft u niet, zelfs niet als u van staal zou zijn gemaakt.’

‘Als ik dan toch het loodje moet leggen, dan doe ik dat liever op de rug van een hemelrog!’

Ryun begon enthousiast in zijn handen te klappen. Biyung en Tynahan keken hem verbijsterd aan. Verward bracht Ryun zijn handen achter zijn rug.

‘Dat... Dat is toch wat jullie doen als jullie iets ontroerends zien?’

Een schaterlach verbrak de stilte.

Tynahan draaide zich om naar Biyung, maar hij was niet de-gene die lachte. Aarzelend keken Ryun en Tynahan elkaar aan en plotseling liep er een ijzingwekkende rilling langs hun rug (voor Ryun betekende dat dat zijn schubben overeind gingen staan), terwijl ze omkeken naar de punt van de rots.

De lach kwam van Keigan.

Alle anderen – de drie mannen, Nanie en Asharital, die op Ryuns schouders zat – ervaaarden een schok zo groot alsof ze zojuist de gruwelen van het universum hadden ontdekt door een kiertje in de werkelijkheid. Keigan was zich niet bewust van de gezichten die hem aangaapten.

‘Yosbi, wat ben je toch een grappige...’ zei hij geamuseerd, maar hij maakte zijn zin niet af.

Hij lag nog steeds in dezelfde houding op de rots, maar de anderen konden zien dat hij was verstijfd. Biyung en Tynahan wisselden een verbaasde blik.

‘Dacht u aan mijn vader? Kon hij zelfs een man van stalen bloed zoals u aan het lachen maken?’ vroeg Ryun vol verwachting.

Keigan stond op zonder iets te zeggen.

‘Wie weet. Laten we gaan.’

Het antwoord stelde Ryun teleur en Biyung kreeg een voor-gevoel waar hij duizelig van werd.

Tragisch genoeg ging Biyungs slechte voorgevoel in vervulling. Keigan liet het gezelschap anderhalve dag aan één stuk lopen. Urenlang marcheerden ze de gevaarlijke helling op. Het was een moordende klim. Zo moordend dat Tynahan zijn speer over de grond begon te slepen, wat hem gek genoeg niets kon schelen. Toen eindelijk het Fort van Sigouriat aan de horizon verscheen, stond de hele groep op instorten.

Ryun stond te hijgen met zijn handen op zijn trillende knieën. Keigan kwam naar hem toe en zei met een ernstig gezicht: ‘Ja.’

Ryun verbaasde zich erover hoe snel moordneigingen de kop op konden steken. De wrede trektocht had echter niet alleen tot doel gehad om Keigan de denktijd te gunnen over Ryuns vraag.

‘Waarom laat je ons in vredesnaam zo lang lopen? Nou?’ vroeg

Tynahan, de enige die nog een beetje energie overhad, met bevende hanenkam. ‘Wat ik bedoel is...’

‘Ik zag een flinke regenbui aankomen. Het leek me beter om de pas erin te houden.’

‘... dat we nog veel sneller hadden moeten lopen!’ corrigeerde Tynahan, terwijl Ryun spontaan zijn moordlust vergat. Biyung vond het jammer dat hij niet de kans zou krijgen om een rekkon in een stortbui – boven op een berg zonder enige vorm van beschutting – te aanschouwen. Vanaf dat moment haastte de groep zich richting het fort, opgejut door Tynahan.

Qua structuur leek de ingang van het Fort van Sigouriat eerder op een soort lange tunnel dan op een poort. De tunnel liep door een rotswand van tientallen meters hoog en bijna honderd meter breed. De beide uiteinden van de tunnel werden afgesloten door twee massief ijzeren poorten. Boven de tunnel, in de stenen wand van de berg, was het fort gebouwd.

Ooit was de enorme rotswand het grootste dilemma van de Tolweg van Sigouriat geweest. Als oplossing voor het probleem had de allereerste hoofdwachter een touwladder bedacht. In die tijd was het vertrek van de hoofdwachter een hut bovenaan de klif. Nadat hij het geld had ontvangen van de reizigers rolde hij de ladder naar beneden uit. De volgende hoofdwachter bouwde een lift en verdiende op dezelfde manier zijn geld. Uiteindelijk baanden de wachters zich een weg door het steen en werden aan weerszijden van de tunnel tolhuisjes gebouwd. Daar betaalden de reizigers het tarief aan de tolwachters volgens een prijslijst die de hoofdwachter zelf had opgesteld. Dankzij de zeer gedetailleerde prijslijst ontstond er zelden onenigheid tussen de reizigers en de tolwachters, en dus waren de wachters over het algemeen tevreden met hun werk.

Maar die dag, terwijl de storm met rasse schreden naderbij kwam, kregen de wachters voor het eerst spijt van hun beroepskeuze.

‘Kan er een beetje vaart achter? Hup, hup! Laat ons binnen!’

Tynahan werd alsmaar ongeduldiger naarmate het gerom-